

Predica de la Krefeld

Sâmbătă, 6 septembrie 2008, ora 19.30

Ewald Frank

Vă salut pe toți în Numele scump al Domnului nostru. [...] Cei din Canada spun că se trezesc la ora 3 dimineața pentru a asculta, pentru a fi martori și pentru a primi hrana pentru sufletul lor. Oamenii se trezesc în toiul nopții pentru a asculta Cuvântul Domnului. Așa cum s-a spus deja, e greu să-ți imaginezi ce binecuvântări au fost în aceste țări! Cred că cea mai mare adunare număra peste 10.000 de oameni. Dumnezeu a dăruit Cuvântul. Așa cum a spus fratele Jean Lambert, presa a fost acolo și a întrebat despre ce este vorba acum. Ei au avut de a face cu multe personalități carismatice, cu toți cei care călătoresc din țară în țară. Întrebarea a fost: despre ce e vorba aici? Au fost adunări speciale. Despre ce este vorba? Subiectul este revenirea lui Isus Hristos, întoarcerea la Cuvântul lui Dumnezeu, la original, la ce a fost predicat la început. Ei au fost copleșiți. Așa cum am auzit, ei au cerut ca eu să merg din nou acolo în acest an. Vom vedea.

În România, de asemenea, am avut adunări minunate. Câți au fost cu noi acolo? Ridicați-vă, vă rog. Au fost prezenți 1000 de oameni care au auzit Cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu cheamă afară din toate limbile, popoarele și națiunile. [...] Laude și mulțumiri Domnului! Au fost compuse atâtea cântece care vorbesc despre ce va urma, despre ce s-a întâmplat deja, mântuirea deplină, harul, răscumpărarea. Cu cât miezul este atins mai bine, cu atât devine mai puternic. Îmi aduc aminte de cuvântul din Romani 4, care se adaugă Psalmului 51: „zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule”. Apoi, în Romani 4, avem cuvântul minunat: „ferice de cei cu păcatul iertat”. Romani 4.7 și 8: „*Ferice*”, *zice el*, „*de aceia ale căror fărâdelegi sunt iertate și ale căror păcate sunt acoperite!*”. Nu se vorbește la timpul viitor, „vor fi iertate”, ci sunt iertate. Sunt iertate. În v.8: „*Ferice de omul căruia nu-i ține Domnul în seamă păcatul!*”. Apoi, vine bucuria în Domnul, care a luat toată vina asupra Lui, care a plătit prețul pe crucea de la Golgota, care a rupt actul acuzării, ne-a iertat și ne-a dat viața veșnică.

Domnul Dumnezeu să ne dea tuturor această binecuvântare, această fericire. Harul, iertarea și mântuirea ne-au făcut fericiți și binecuvântați. Azi avem un număr de versete biblice asupra cărora vom privi. Avem și un lucru foarte trist care trebuie menționat, alături de lucrurile bune. În cea mai mare revistă din țara noastră, *Idea Spektrum*, o publicație care merită citită, este prezentată fotografia unui bărbat plin de tatuaje, corpul lui nici nu mai poate fi văzut – este plin de tatuaje din cap până-n picioare. Și acesta este cel mai mare om al lui Dumnezeu din SUA! 30.000 de oameni au fost prezenți. I-a fost cumpărat un avion ca să poate merge oriunde vrea să meargă. Închipuiți-vă: acest bărbat l-a tras pe fratele Branham în mizerie, inventând o pretenție care depășește orice limită. În articol se spune: “Atunci când predică, Bentley ia rar Biblia în mâna lui. Îngerul lui călăuzitor se numește Emma”. Acum urmează! “Conform lui Bentley, același înger l-a însoțit și l-a inspirat pe predicatorul penticostal, William Branham”.

Apoi scrie referitor la fratele Branham că el a spus despre sine că este Ilie, prorocul din Vechiul Testament. Într-adevăr, este culmea devierii, apogeul lucrurilor care se fac și se spun. Oricum ar fi, aceasta ne arată că, în special în mișcarea penticostalo-carismatică, dușmanul calcă în picioare și batjocorește ce a făcut Dumnezeu în timpul nostru. La aceste lucruri se poate spune doar că toți acești bărbați care au început după slujba fratelui Branham, care au apărut pe scenă după el, dacă ar fi înțeles numai că Dumnezeu este la lucru, nu un om, ci este împlinirea Scripturii, că Dumnezeu face istorie. Deja în prima generație, ei n-au recunoscut ce făcea Dumnezeu prin acea slujbă, eu respins-o. Toate generațiile care au urmat, care sunt cunoscute sub numele *Al doilea și al treilea val de trezire*, au deviat din ce în ce mai mult, până s-a ajuns la această poveste care este pur și simplu incredibilă, de neconceput. Dar în Matei 24 scrie, desigur, despre unși, despre proroci falși, despre hristoși mincinoși. Ei nu vorbesc decât despre minuni, semne și miracole, iar oamenii se miră, dar nu văd niciun semn. Și totuși sunt orbiți. Aceasta doare.

Apoi, dacă fratele Branham este tras în aceasta, durerea este de nesuportat. Dar și noi trebuie să purtăm ocară. Apoi, am făcut altceva. Am publicat un articol într-o revistă creștină, așa-zis creștină. Am putut face un anunț acolo. Am ales următorul text pentru aniversarea celor 50 de ani: Titlul sună așa: „**Aniversarea de 50 de ani**”. „Din 1958, Ewald Frank călătorește în toată lumea și predică Evanghelia deplină a lui Isus Hristos.” Următorul titlu: „Învățăturile Bisericii, puse la încercare”. Urmează ceva scris

cu litere îngroșate: „Ce trebuie să conteze? Ce a fost decis cu ani în urmă în concilii și formulat în creduri sau ceea ce ne-a fost lăsat în testamentul divin din timpul apostolilor? Să ne întoarcem la ce au spus Atanasius, Tertulian, Augustin și alții sau la ce au predicat apostolii Ioan, Petru, Iacov și Pavel, care au fost chemați de Domnul însuși? Un Domn, o credință, un botez. Un Domn: Isus Hristos, o singură credință care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna, un singur botez al credincioșilor conform modelului apostolic”. Ultimul pasaj: „De la începutul lucrării misionare acum 50 de ani, Ewald Frank a ales sloganul: „Cuvântul lui Dumnezeu rămâne în veac”. Despre credincioșii din Biserica de la început, se spune: „Ei stăruiau în învățătura apostolilor”. Pentru Ewald Frank, acest lucru este valabil astăzi și în veșnicie”. Și ultimele trei rânduri: „Acum, înainte de revenirea lui Hristos, toți cei care aparțin într-adevăr de Biserica lui Isus Hristos, trebuie să se întoarcă la învățătura și practica originală a apostolilor și, prin asta, să fie aduși în acord cu Cuvântul și voia lui Dumnezeu. Cine are ureche, să asculte ce zice Bisericilor Duh!”.

Nici în țara noastră nu putem pune lumina sub obroc. Toți cei din guvern să afle că în aceste zile Dumnezeu își încheie lucrarea și că acum are loc călăuzirea înapoi la început și că Dumnezeu își va finaliza lucrarea. Când surorile noastre cântau despre dimineața luminoasă, despre cununile pe care le vom purta...Frați și surori, se merită! Se merită să spui „nu” la toate și să-L urmezi pe Domnul în ascultare și cu toată credincioșia, respectând Cuvântul Lui, deoarece este sfânt, și noi l-am primit prin credință.

Referitor la ce scrie în articol, am în inimă următoarele texte biblice. N-a început Noul Testament cu lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu, nu a venit îngerul Gavril în templu, la Zaharia, nu a venit el la Maria, nu a anunțat nașterea Răscumpărătorului, nu s-a coborât corul ceresc la nașterea Domnului nostru în Luca 2? Ceata cerească cânta: „*slavă lui Dumnezeu în locurile preainalte și pace pe pământ între oamenii plăcuți Lui*”. În v. 11 se anunță: „*astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos, Domnul*”. Dacă citim în Faptele Apostolilor, Corneliu a văzut un înger care a venit în casa lui. În Fapte 11, Petru vorbește despre asta. Când apostolul a fost în închisoare, un înger a venit și a deschis ușile și l-a scos afară. Deja în dimineața următoare, el a început să predice Cuvântul în templu. Bineînțeles, putem merge în Noul și Vechiul Testament, în Apocalipsa 1.1, unde Domnul și-a trimis îngerul. În Apoc. 22.6, la fel. Toată Biblia mărturisește despre lucrarea supranaturală a lui Dumnezeu aici pe pământ. Noi facem bine dacă ne

pregătim interiorul ca Dumnezeu să facă mari lucruri prin harul Lui. Nu imaginația noastră. Și totuși, suntem în mari așteptări înaintea Domnului. Cu câteva minute înainte, fratele Kupfer mi-a reamintit un cuvânt din Romani 15, pe care aș vrea să-l citesc, apoi vom merge la alte texte biblice. Romani 15.3-4: *„Căci și Hristos nu Și-a plăcut Lui însuși; ci, după cum este scris: « Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine au căzut peste Mine ». Și tot ce a fost scris mai înainte, a fost scris pentru învățătura noastră, pentru ca, prin răbdarea și prin mângâierea pe care o dau Scripturile, să avem nădejde”*. O lecție pentru noi! Tot ce a fost scris, a fost scris pentru noi. Prin aceasta, noi avem orientare divină și suntem recunoscători lui Dumnezeu din toată inima.

Acum, să arătăm pe scurt ce suntem noi în ochii lui Dumnezeu. Citim din Psalmul 89.3-6: *„Am făcut legământ cu alesul Meu”, zice Domnul. „Iată ce am jurat robului Meu David: „Îți voi întări sămânța pe vecie și în veci îți voi așeza scaunul de domnie”. Opre! (Shelah!) „Cerurile laudă minunile Tale, Doamne, și credințioșii Ta în adunarea sfinților!” „Cerurile laudă minunile Tale”, dar în adunare se poate trăi credințioșii lui Dumnezeu, care veghează asupra făgăduințelor lui ca să le împlinească. Acum, ca să vedem legătura dintre Răscumpărător și răscumparați, să citim v. 26-30: „El Îmi va zice: „Tu ești Tatăl meu, Dumnezeul meu și Stânca mântuirii mele!” Iar Eu îl voi face întâiul născut, cel mai înalt dintre împărații pământului. Îi voi păstra totdeauna bunătatea Mea, și legământul Meu îi va fi neclintit”*. Acum vine ceva care trebuie accentuat: *„Sămânța lui va dăinui în veci; scaunul lui de domnie va fi înaintea Mea ca soarele, ca luna, va dăinui pe vecie, și ca martorul credincios din cer”*. Acum, citim în 1 Petru 2. Aici ni se arată că suntem sămânța lui Dumnezeu, fii și fiice ai lui Dumnezeu. 1 Petru 2.9: *„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”*. El, Fiul lui Dumnezeu. Noi, fiii și fiicele lui Dumnezeu. Nu ne-a chemat Dumnezeu pe noi toți din întuneric? Nu ne-a chemat El la lumina Sa minunată? Să citim mai departe din Apoc. 22, ca să vedem încoronarea acestui cuvânt, ca să-l avem în inimă. Apoc. 22.16: *„Eu, Isus, am trimis pe îngerul Meu să vă adeverească aceste lucruri pentru Biserici. Eu sunt Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață”*.

El este Rădăcina. Așa cum am spus ultima dată în acest loc, dacă rădăcina este sfântă, și ramurile sunt sfinte, dacă vița e sfântă și mlădițele sunt sfinte (Romani 11). Ne putem considera fericiți că nu mai suntem străini, că am intrat pe poarta cea strâmtă. Frați și surori și în special cei nou-veniți, mereu trebuie să spunem că strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și sunt puțini cei care o găsesc și umblă pe ea. Trebuie să spunem asta, deoarece Domnul nostru a spus în Evanghelia lui Ioan 3: „Dacă un om nu se naște din nou, el nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu”. Și cum se întâmplă asta? Când harul lui Dumnezeu vine peste noi, ca noi să ne vedem pierduți, atunci venim la Domnul ca să cerem ajutor și mântuire.

Recent, am făcut o observație legată de lucrurile nebiblice care au loc în biserici. Noi nu judecăm, ci spunem asta cu durere. Dacă niște picături de apă sunt stropite peste un nou-născut și se vorbește despre nașterea din nou, cum ar fi posibil un asemenea lucru? Deja în Vechiul Testament, Scriptura a spus, în prorocul Ioel, că oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit. Așa scrie în prima predică, în Fapte 2. Așa scrie în Romani 10: „oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit”. Prima dată este predica, și sub vestire Duhul lui Dumnezeu lucrează, convinge omul de păcat, în legătură cu judecata, cu neprihănirea, condamnă (ne convinge de) toate nelegiuirile, după care se împlinește faptul că Duhul lui Dumnezeu te conduce la pocăință. De fapt, lucrarea harului începe în timpul vestirii Evangheliei, Duhul lui Dumnezeu acționează, vine peste noi. Altfel, nici nu ne-am da seama că suntem păcătoși, despărțiți de Dumnezeu, pierduți pentru totdeauna.

Dați-mi voie să citesc două sau trei texte biblice despre neprihănire, pentru a arăta cum începe viața de credință a unui om. Am putea citi multe versete. Romani 5.1: „*Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos*”. Neprihăniți prin credință! Necredința este într-adevăr un lucru groaznic. Credința este un dar al lui Dumnezeu. În momentul când auzim și credem mesajul divin, când credem că Dumnezeu Și-a arătat fața în Hristos întregii lumi, că Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine, în acel moment Duhul lui Dumnezeu începe să lucreze și merge tot mai adânc. Romani 5.9: „*Deci, cu atât mai mult acum când suntem socotiți neprihăniți, prin sîngele Lui, vom fi mîntuiți prin El de mînia lui Dumnezeu*”. Nu doar să crezi, ci să crezi în sângele vărsat al Mielului pe crucea de la Golgota. Așa cum am spus-o de multe ori, în sângele divin a

fost viața divină, iar viața divină se întoarce asupra tuturor celor care au fost răscumpărați prin sângele Mielului. În v. 18-19, avem gânduri minunate: „*Astfel dar, după cum printr-o singură greșeală, a venit o osîndă, care a lovit pe toți oamenii, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți oamenii o hotărîre de neprihănire care dă viața. Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost făcuți păcătoși, tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți neprihăniți*”.

Astăzi aș dori să citesc câteva rânduri dintr-o predică a fratelui Branham, în care el vorbește despre neprihănire. Predica se numește *Răpirea*. Aici, fratele Branham spune: „fiți atenți, Mireasa nu este doar spălată, nu este doar iertată, ci este socotită neprihănită. Ați cercetat vreodată să vedeți înțelesul cuvântului „justificat” (neprihănit)?”. Fratele Branham dă un exemplu. „Dacă fratele Green ar auzi că eu beau și fac lucruri rele, după care află că n-am făcut așa ceva niciodată și ar veni să-mi spună: „te iert, frate Branham”, atunci aș răspunde: „mă ierți? Dar nu am făcut nimic! Pentru ce să mă ierți?”. „Dar dacă sunt vinovat” – ascultați cu atenție - „dacă sunt vinovat, atunci iertarea ar fi posibilă, da, dar nu aș fi socotit drept, pentru că am făcut acea faptă”. Vedeți diferența? O dată a fost acuzația în lipsa faptei, apoi a fost acuzația când fapta exista. Acum vine lucrul puternic: „socotit neprihănit” înseamnă că e ca și cum n-ai fi făcut acea faptă niciodată, ca și când n-ai fi făcut-o deloc.

Neprihăniți! Sângele lui Hristos ne face neprihăniți în așa fel încât păcatele se pierd în marea uitării. El este singurul care poate face asta. Noi nu putem. Noi putem ierta, dar nu putem uita. Ce putem să spunem în legătură cu asta? Vine timpul când să putem ierta și uita? Domnul a iertat și a uitat. Ferice de omul căruia Domnul nu-i ține în seamă păcatul! El nu poate ține păcatul în seamă pentru că a fost pus pe Mielul lui Dumnezeu, care a devenit păcat pentru noi, iar noi am devenit neprihănirea lui Dumnezeu în El. Fiți sinceri: puteți voi să mă învinuiți pe mine și eu pe voi de ceva ce am făcut sau ați făcut, dacă Domnul a luat tot de la tine și de la mine și le-a ținut pe cruce, și-a vărsat sângele, dând neprihănirea prin iertare? Uitați pur și simplu! El a uitat! Haideti să uităm și noi, și să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru har. Cine poate fi iertat? Cineva care a fost judecat mai întâi. De aceea, a venit Legea care ne judecă drept, dar harul ne achită. Aici au fost exprimate gânduri foarte adânci. Fratele Branham a spus mai multe aici, dar la sfârșit a afirmat că atunci când ei, cei aleși dinainte, Mireasa, au auzit adevărul și au fost curățiți prin sânge,

vor fi fără vină, fără păcat. Nu mai este niciun păcat în ea. Mesajul adună Mireasa, strigătul răsună ca o trâmbiță. E foarte puternic.

Singurul păcat care ne poate fi ținut în seamă este necredința. Necredința este pierzarea omenirii. Necredința și neascultarea au cauzat căderea, iar credința și ascultarea ne-au ridicat din cădere. Dacă niciun alt păcat nu ne este ținut în seamă, n-ar trebui ca în noi să ia ființă credința desăvârșită, care îl ia pe Dumnezeu pe Cuvânt? Aici, fratele Branham spune ceva foarte puternic: „iată, Mirele vine! Ieșiți și curățați-vă candelarele!” Ce se întâmplă când El își revarsă Duhul peste Cuvânt? Se întâmplă același lucru ca și atunci când un om pune apă peste o sămânță. Ea se ridică, vine la viață și dă rod după soiul ei. E foarte puternic!

Să mergem repede la Isaia 2, pentru a vedea – așa cum am auzit în rugăciunea fratelui Andrasek – că Cuvântul, așa cum a fost la început, ne-a fost dat prin harul Său. Citim în Isaia 2. Poate ar trebui să o spun ca o mărturie. La prima mea vizită în Ierusalim, în 1964, am vrut să merg la grădina mormântului. Acolo erau mai mulți oameni. Paznicul a venit și mi-a spus în engleză: „cine ești tu? De unde vii?”. Știți care a fost următoarea propoziție? „Eu am impresia că tu îl cunoști pe fratele William Branham.” S-a întâmplat chiar acolo, la intrare, nici n-am mers departe. El a venit spre mine. Era palestinian, un creștin biblic care a citit cartea despre fratele Branham, *Un om trimis de Dumnezeu*. A venit la mine și mi-a spus că vrea să știe mai multe. I-am spus că-l cunosc, în timp ce stăteam jos și beam un ceai, apoi ne-am rugat și am vorbit împreună. Din păcate, el a murit în războiul din 1967.

Ne întoarcem la Isaia 2. Citim 2 versete puternice. V. 2-3: „*Se va întâmpla în scurgerea vremurilor, că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălța deasupra dealurilor, și toate neamurile se vor îngrămădi spre el*”. Asta se referă la Ierusalim. Ce se referă la noi? Să citim v. 3: „*Popoarele se vor duce cu grămadă la el, și vor zice: „Veniți, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne învețe căile Lui, și să umblăm pe cărările Lui”. Căci din Sion va ieși Legea, și din Ierusalim Cuvântul Domnului*”. Toți cunoaștem prima predică a lui Petru, dar haideți să mergem în Evrei ca să vedem ce scrie acolo, și anume că noi ne-am apropiat de muntele Sionului. Evrei 12.22-24: „*Ci v-ați apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului cel viu, Ierusalimul ceresc, de zecile de mii, de adunarea în sărbătoare a îngerilor, de Biserica celor întâi născuți care sunt scriși în ceruri, de Dumnezeu, Judecătorul tuturor, de duhurile celor*

neprihăniți, făcuți desăvârșiți". „Îl voi face întâiul născut între mai mulți frați.” Aici citim despre Biserică, despre întâii născuți, despre cei care vor fi în noul Ierusalim. V. 24: „*de Isus, Mijlocitorul legământului cel nou, și de sîngele stropirii care vorbește mai bine decît sîngele lui Abel*”. Despre ce este vorba astăzi? De ce a fost trimis mesajul lui Dumnezeu? Noi nu ne mândrim cu ceva în fața unei religii sau a unui om, dar un lucru mărturisim clar și deschis: revenirea lui Isus Hristos este într-adevăr la ușă. S-a apropiat atât de mult încât putem spune fără probleme de conștiință că va avea loc în timpul nostru, deoarece Domnul a spus de trei ori: „când veți vedea aceste lucruri întâmplându-se, să știți că venirea este la ușă”. Dacă ești la ușă, trebuie doar să intri. Dacă Domnul stă la ușă, nu trebuie decât să intre. În Luca 21 scrie să ne ridicăm capetele pentru că răscumpărarea noastră se apropie.

Trebuie doar să-I mulțumim lui Dumnezeu că înaintea revenirii lui Isus Hristos, a dat un strigăt de trezire. Chiar și în această predică, fratele Branham se referă la slujba lui, cum a arătat ea la început, cu semne și minuni extraordinare. El spune că acestea au avut scopul de a atrage atenția asupra mesajului care urma. Au avut loc minuni foarte mari, dar ele au îndeplinit un scop: ca atenția noastră să fie îndreptată spre ce are să ne spună Dumnezeu în acest timp. Ieri am menționat cum în august 1955, când am văzut zi de zi lucrarea supranaturală, nu mi-a rămas decât un gând: ce crede acest om, ce învață, cum botează? Da. Acestea erau întrebările mele, pentru că vedeam că Cuvântul lui Dumnezeu era dovedit pe platformă, în prezența a mii de oameni. Am știut că nimeni nu putea să facă ce se întâmpla acolo decât dacă Dumnezeu era cu acea persoană.

Așa cum scrie și în Evanghelia după Ioan, asemenea lucruri nu s-au mai făcut de când e lumea, ca unui om orb să-i fie deschiși ochii. Am văzut și am știut că acolo era Dumnezeu la lucru și că se împlinea cuvântul „Isus Hristos este același ieri, azi și în veci”. Deci, atenția noastră trebuie atrasă spre Domnul, spre Cuvânt, spre mesaj. Acum vine ceva important: noi nu ne adunăm aici ca să vedem semne și minuni – Dumnezeu să le dăruiască, eu n-am nimic împotriva, aș fi bucuros dacă s-ar întâmpla. Unele s-au întâmplat deja - mulțumiri Domnului - dar noi suntem aici ca să predicăm și să ascultăm Cuvântul fără greșală al lui Dumnezeu, ca să fim chemați afară din orice eroare, ca să fim aduși în acord cu Dumnezeu și Cuvântul Său. De aceea, fratele Branham spune că întâi a venit strigătul de trezire, apoi vocea, apoi trâmbița. E o succesiune divină. Ce pot face eu dacă Dumnezeu a dat făgăduințe, ce pot face eu

dacă El le împlinește? Chiar dacă le putem crede, nu e meritul nostru, ci harul lui Dumnezeu. De aceea, vă rog, niciunul dintre noi să n-aibă o inimă rea și necredincioasă. Necredința înseamnă cădere, este o insultă la adresa lui Dumnezeu. Dumnezeu nu poate suporta necredința și neascultarea, nu le poate tolera. E imposibil.

Frați și surori, să o primim prin credință. Nu e greu deloc să umbli pe căile Domnului. Greu este să te opui, dar e ușor să mergi pe calea Lui. Fiți sinceri: ce lipsă am putea avea dacă suntem credincioși și ascultători de Dumnezeu, dacă suntem aduși înapoi la Dumnezeu și la Cuvântul Lui? Așa cum am citit aici, noi ne-am apropiat de muntele Sionului, de cetatea Dumnezeului celui viu. Cu siguranță n-am venit la Krefeld. Noi suntem adunați în Numele Domnului, în prezența lui Dumnezeu. Și nu e vorba despre fratele Frank, nu e vorba despre Krefeld, ci despre Cuvântul lui Dumnezeu care ajunge la împlinire în acest timp. Ce putem face noi dacă după plecarea acasă a fratelui Branham, Dumnezeu a dăruit o continuare? Voi trebuie să mă credeți că în aceeași zi de 11 aprilie 1966, când ei au cântat mai mult de două ore „Numai să crezi”, așteptând învierea fratelui Branham, apoi sicriul a fost coborât în mormânt. Seara am venit la hotel și acolo s-a întâmplat. Acolo s-a întâmplat! Acolo Domnul mi-a reamintit: „așteaptă până când vei primi și restul hranei”, după care începea împărțirea.

În 12 și 13 aprilie, i-am strâns pe frați, la acea vreme nefiind tipărită nicio predică a fratelui Branham. Prin însărcinarea lui Dumnezeu, puteam spune cum trebuie să arate continuarea, ca mesajul pe care ni l-a dat Dumnezeu să fie dus în toată lumea. Astăzi stăm în fața realității că întreaga lumea poate asculta și poate avea parte de ce are Dumnezeu să ne spună în acest timp. Întreaga lume este informată despre planul și promisiunile lui Dumnezeu, despre ce face Dumnezeu chiar acum. Ați planificat voi cumva acest lucru sau a fost planificat de Dumnezeu dinaintea întemeierii lumii? Închipuiți-vă cum ar fi fost fără o continuare și dacă totul s-ar fi sfârșit! I-a plăcut lui Dumnezeu ca ultimul mesaj să fie purtat. Priviți ce se întâmplă în Africa, câte mii de oameni cred Cuvântul lui Dumnezeu, mesajul ceasului!

Am întâlnit frați care mi-au spus ce s-a întâmplat la ei în țară acum 36 de ani, cu ocazia primei mele vizite. Noi privim înapoi asupra a 50 de ani și la mai mult de 40 de ani de când mesajul, ca ultimă chemare, este purtat, și toți cei care au urechi de auzit, vor asculta ce zice Bisericii Duhul. Ascultați cu atenție: numai cel ce aparține de Biserica-

Mireasă va recunoaște că botezul biblic trebuie să aibă loc în Numele Domnului Isus Hristos, că e necesar și că nu poate fi ocolit. De ce? Pentru că noi ne-am apropiat de muntele Sionului. Ce e muntele Sionului? Acolo a avut loc revărsarea Duhului Sfânt, acolo a ținut Petru prima predică ca să se poată împlini făgăduința: „*Cuvântul Domnului va ieși din Ierusalim și învățătura de pe muntele Sionului*”. Deci, Dumnezeu ne-a încredințat același Cuvânt care a ieșit la început de pe muntele Sionului, din Ierusalim, aceeași învățătură care a fost la început. Vedem apoi câte probleme are Dumnezeu cu noi pentru a ne face ascultători de credință.

Noi știm că Isaia 2 se va mai împlini în legătură cu Matei 25, când toate neamurile vor fi adunate înaintea Domnului care va judeca. În profeția biblică a fost inclusă fiecare perioadă, încă de la început. Fratele Kupfer a amintit un cuvânt prețios din Romani 15, că aceste lucruri au fost scrise pentru ca noi să avem orientare, învățătură, ca să știm ce înseamnă să fii în acord cu Cuvântul lui Dumnezeu.

Să facem un rezumat. Putem să mai citim multe texte ca să arătăm că planul lui Dumnezeu atinge apogeul, că noi avem parte directă de ce a promis Dumnezeu pentru acest timp și de ce face acum. Dumnezeu nu putea face mai mult decât să trimită mesagerul Său cu mesajul Său, să lucreze credința în noi, să primim și să punem în practică ceea ce cere Dumnezeu de la noi. Fiți sinceri: este chiar atât de greu? Azi m-a sunat o soră care încă aparține de o anumită biserică. Ea avea o întrebare despre botez. Eu nu voi spune nimănui să iasă din vreo biserică. Nu voi spune niciodată nimic, dar voi predica Cuvântul lui Dumnezeu și toți cei ce sunt din Dumnezeu, îl vor asculta. Nimeni nu poate spune că asta a spus-o predicatorul acela, în Krefeld. Toți trebuie să spună: „așa este scris, așa a avut loc botezul la început și așa botezăm noi acum”. Cu acest lucru suntem de acord.

E atât de târziu. Vrem să lăsăm totul în mâinile lui Dumnezeu; numai El conduce prin Duhul Său în tot adevărul. Cum a spus și fratele Branham, ploaia cade peste sămânță, apoi sămânța moare, iar viața din sămânță răsare. La fel și noi primim sămânța Cuvântului, Duhul Sfânt vine peste noi, noi murim cu Hristos astfel ca sămânța divină, Cuvântul, să vină la viață în noi, și noi primim cu adevărat viața veșnică prin harul Lui, pentru că numai cuvintele lui Dumnezeu sunt duh și viață. Am înțeles noi totul până acum, am înțeles noi că Dumnezeu umblă cu noi în această ultimă perioadă de timp, în acord cu Cuvântul Său? Acum nu este vorba despre semne și minuni, ci despre a asculta ce spune Bisericii Duhul și

despre a aștepta confirmarea din partea lui Dumnezeu în legătură cu mântuirea, eliberarea și vindecarea. Lucrul principal, însă, nu este carismatica, nu este muzica, nu este atmosfera artificial creată, nici vindecările, ci Isus Hristos. Noi avem cântarea *Isus Hristos este mesajul pe care îl purtăm prin lume*. Nu îl purtăm pe Pavel, pe Branham, ci purtăm mesajul divin și credem că Dumnezeu și-a trimis în toate vremurile slujitorii pe care i-a folosit pentru Biserică în scopuri precise.

Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru slujba apostolului Pavel, pentru slujba fratelui Branham, pentru că putem trăi acum. Dați-mi voie să spun în încheiere că ne doare pentru toți cei care ne înconjoară, ai căror ochi sunt închiși încă, care nu au fost unși încă, dar mergeți înainte, încredeți-vă în Domnul, Cel care ne-a deschis ochii, care ne-a dat descoperirea – El o poate da tuturor celor rânduiți pentru viața veșnică. Noi n-o putem face, dar Dumnezeu poate face totul, iar credința vine auzind Cuvântul lui Dumnezeu. Încă o dată, la final, amintim cuvântul „ferice de omul ale cărui păcate sunt iertate, căruia Dumnezeu nu-i ține păcatul în seamă”.

David a fost un bun exemplu al acestui fapt. Închipuiți-vă că el ar fi trebuit să trăiască tot timpul cu gândul că a preacurvit! Nu știu ce simt oamenii care au comis adulter. Nu vă gândiți la asta. Cine este vinovat astăzi? Nimeni, deoarece Dumnezeu a iertat totul. A iertat și a uitat totul. Nici un credincios nu trebuie să sufere din această cauză. Acuzatorul fraților face asta. Și dacă dușmanul folosește oameni ca să ne acuze, împotriviți-vă lui și acelor oameni. Poate ar trebui spuse și următoarele cuvinte: nu ascultați nimic atunci când se spune ceva negativ despre alții. Nu o faceți! Nu vă faceți vinovați de păcatele altora. Dacă cineva vrea să-ți spună ceva, îi poți spune în față: uită-te mai întâi în oglindă. Toți cei care vorbesc despre alții, nu s-au privit personal în oglindă. Cine este în prezența lui Dumnezeu nu mai vede pe nimeni în afară de sine, apoi vine la Domnul și este iertat.

NU UITAȚI: atmosfera dintre credincioși trebuie să fie curățată acum și sfințită! Nu doar învățătură, ci și armonia divină trebuie să se instaleze acum în Biserica Dumnezeului celui viu, unde fiecare îl primește pe celălalt așa cum ne-a primit Dumnezeu în Hristos, iertându-ne unii pe alții cum ne-a iertat Dumnezeu în Hristos. Să fie binecuvântați toți cei care cred așa cum spune Scriptura, care au trăit personal harul lui Dumnezeu. La final, dați-mi voie să spun: „Dumnezeule, dă-mi o inimă curată”. Eu nu cred că murdăria spusă despre alții poate intra într-o inimă curată. Eu nu cred asta. Cred doar că Dumnezeu ne-a dat o inimă curată și

gânduri curate, ca să putem umbla în curăție înaintea lui Dumnezeu. Inimile noastre curățate prin credință au fost eliberate de vină, bineînțeles nu pentru a fi murdărite de vina altora. Aveți grijă să vă păstrați inimile curate! Să nu luați nimic ce nu este de la Dumnezeu, ce nu rezistă înaintea lui Dumnezeu. Apoi vom putea fi în stare să ne uităm unii în ochii celorlalți, ne putem îmbrățișa cu dragoste, iar dragostea desăvârșită va umplea inimile noastre curățite și vom putea merge împreună înainte cu Domnul. Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toți! Ne ridicăm pentru rugăciune.